

FERÐSLUVANLUKKA

Djóni situr í koyristóli, men skal skjótt læra at ganga á hækjum. Her sæst hann saman við mammuni Hildur, pápanum Eyðuni og tvíbura-beiggjanum Jónasi
Mynd: Álvur Haraldsen

sjúkrarøktarfrøðingar vóru um hvørt barnið.

– Tá ið tey skuldu rætta tað brotna beinið út, sluppu vit ikki at vera inni, og tá fór eg sum starvsfólk at hugsa um hini skaddu børnini, um øll mundu vera á lívið. Tað var vemmiligt, sigur Hildur.

Tá ið allir fyra dreingirnir vóru komnir á intensivu deild at liggja, kendi hon tað sum ein lætta, tí tað gav henni vissuna um, at allir livdu.

Meðan dreingir lógu á deildini, hoyrdu starvsfólk teir práta sínammillum um tað, sum hent var, og hvussu stóðan var hjá teimum. Ein helt við Djóna, at hann mundi vera mest skaddur, tí hann hevði gips.

Starvsfólkini góvu

dreingjunum frið at práta, tí prátið gjørdi dreingjunum væl.

Hildur sigur, at tað kvøldið, tey komu heim av sjúkrahúsinum við soninum, og hon sá leikurnar hjá dreingjunum, fór hon at hugsa um, at tað var ikki seinastu ferð, drongurin hevði spælt við sínar leikur.

Hesar dagarnar, hon hevur verið einsamøll heima um dagin, tí maðurin hevur verið til arbeiðis, hevur hon eisini hugsað nógv um, hvat kundi verið hent.

Maðurin av landinum

Tað vildi so óheppið til, at dagin eftir at tey komu heim av sjúkrahúsinum, skuldi maðurin eitt ørindi av land-

inum, men hann valdi at fara kortini, tí hann visti, at Hildur hevði fleiri góð fólk rundan um seg.

Eg kom so aftur sunnukvøld, og mánamorgun beint til arbeiðis. Eg havi havt alt ov litla tíð til at vera um drongin, men tað bar ikki til. Tað besta hevði verið at kunnað skrætt nakrar dagar úr álmanaknum.

Djóni situr í koyristóli, tí beinið skal haldast uppi, men hann skal skjótt til eftirlit og at læra at ganga á hækjum.

Hann var bangin, tá ið tey fóru við honum av sjúkrahúsinum og skuldi hjálpa honum inn í bilin. Tá hevur hann helst hugsað um, hvussu ilt hann fekk, tá ið ólukkan hendi.

Hin tvíburaðin, Jónas, hevur fortalt, at hann mussaði beiggjan Djóna, áðrenn hesin fór í sjúkrabilin.

Hevur marruna

Djóni er ein róligur drongur og finnur seg í at sita í koyristóli. Aðra framtonnina missir han helst, men hin tykist festa seg aftur. Penturnar á høgðinum eru longu tiknar út, men hann er framvegis bláur og grønur um kroppin.

Av og á er hann óróligur og grætur hann hart um náttina, tí hann hevur marruna, men tað verður longri og longri ímillum.

Foreldrini halda, at tað er gott, teir eru tveir beiggjar, tí teir tosa eisini saman um tað, sum hendi. Djóni fekk skaða,

og hin sá alt.

Stóribeiggin Áki tekur sær altíð nógv av Djóna. Hann var í skúla hendan morgunin. Hann var sera ólukkuligur, men tað hjálpti, tá ið hann slapp at vitja Djóna á Sjúkrahúsinum.

HB-fanur

Djóni er púra villur í fótbólta, og tað fyrsta, hann spurdi um, tá ið hann vaknaði eftir skurðviðgerðina var, um tey á sjúkrahúsinum høvdu klišt Barcelona-sjorsirnar upp. So var, og tað var drongurin harmur um. Men omman var kvik, fór í býin og fann honum einar nýggjar.

Sama kvøld, sum Djóni kom heim, kom HB-arin Vagnur Mohr Mortensen at

vitja. Við sær hevði hann ein fótbólta, sum allir spælarar á vodafone-liðnum høvdu skrivað navn sítt á. Tá vóru glómur í dreinginum, sum heldur við HB, tí pápin er gamal HB-ari.

Her hava verið so nógv fólk og vitjað, og tað eiga tey stóra tókk fyri. Børn komu eisini inn at spæla.

Eyðun Samuelson sigur, at hann á telefonini fekk minst 100 uppringingar, sum hann ongan móguleika hevði at svara.

– Vit eru framvegis skelkað, men samstundis eru vit sera fegin um, at bæði okkara sonur og hini børnini ikki finga størri mein, og øll komu livandi frá ólukkuni, siga foreldrini.